

Çok Satan Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe'nin Devam Kitabı

FILIPPO, BEN VE KIRAZ AĞACI

Çeviri: Esmâ Fethiye Güçlü

PAOLA PERETTI

GENÇ
T
TİMİS

Hayaller

Sevgili Estella,

Buradan ayrılıp babaannem Alba ve Cosimo'yla birlikte yaşamak için okulun dışındaki sevgili kiraz ağacına gidişinin üzerinden neredeyse üç yıl geçti.

Eskiden kendime anlattığım –ve şimdi bilgisayarın karşısında sesli komutla sana yazdığım– bütün hikâyelerin kendimi iyi hissetmek için uydurduğum hikâyeler olduğunu biliyorum artık.

Karanlığa biraz daha alıştım. Yine de bazen korktuğum oluyor ama karanlık seni, nasıl tanıştığımızı, beni rahatlatmak için söylediğin şeyleri, bir şeyleri daha iyi görebilmem için bana nasıl yardım ettiğini hatırlatıyor.

Artık senin ve babaannemin gerçek olmadığını biliyorum. Babamın en sevdiği kitap, “Ağaca Tüneyen Baron”un başkahramanı Cosimo da hiçbir zaman gerçekten var olmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bugün, sana bahsettiğim o zor günlerden birini yaşıyorum. Nedenini bilmiyorum ama yine kızlarla dolu olan o rüyayı görecekmışim gibi geliyor. Yardımına ihtiyacım var, Estella.

Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Göz doktorum Olga, bana görüşümü kısa bir süre sonra tamamen kaybedeceğimi söylemişti (Aman, ne harika bir haber!), ben de kiraz ağacına tırmanmıştım, hatta gözlüğümü kırmıştım.

Sen o sırada okulu temizliyordun. Beni bulmuştun. O günden kısa bir süre önce kedim, Ottimo Turcaret'i –o zamanlar yavruydu– babaannemin bahçesindeki ağaçta bulmuştum. Bu defa, sen çok uzak bir yerlerden gelmiş biri olarak beni ağaçta bulup aşağı indirmiştin. En iyi arkadaşını bulmak için Romanya'dan gelmiştin! Neredeyse hiç görmeyen, her şeyden, kiraz ağacından aşağı inmekten bile korkan bir kızla tanışmak için. Şu işe bak!

Artık tamamen karanlıktayım. Eski günlere dönüp birlikte geçirdiğimiz zamanları, sen bana Amazonlar ve vampirler hakkında hikâyeler anlatırken gizlice cips yediğimiz günleri hatırlamayı seviyorum. Bu anılar bana yardımcı oluyor. Bir yandan da o günleri hatırlamak beni üzüyor. Aynı anda hem üzülmem hem de mutlu olmam mümkün mü? Şimdi burada olsan tabii ki mümkün derdin. Hiçbir şeyin sadece siyah ya da beyaz olmadığını söylerdin. Aslında çoğu şeyin gri olduğunu ve grinin bir sürü tonu olduğunu söylerdin.

Yine de gerçekten merak ettiğim bir şey var: Grinin içinde renkler var mı? Mor, sarı, yeşil gibi gerçek renkler var mı? Renkleri çok özledim. Hem de çok.

Ama bu defa bana yardım edemezsin. Büyürken öğrendiğim en önemli şey, bazen bazı sorunların üstesinden kendi başımıza gelmemiz gerektiği. Bu çok korkutucu. Bu yüzden bana biraz olsun yardım edebilecek bir arkadaşına tutunuyorum.

Belki bir gün sana ondan bahsedebilirim. Neyse, sevgili Estella, beni dinlediğin için teşekkür ederim.

Evet, biliyorum, biliyorum. Artık büyüdüğüm için bazı şeyleri kendim halletmeyi öğrenmem gerekiyor ya da bana yardım edecek doğru arkadaşlar bulmalıyım. Ama nasıl? Bunu anlayabileceğim bir işaret var mı? Nasıl işaretler bunlar?

Tamam, söz veriyorum, bu işaretleri arayacağım. Biraz daha kalabilir misin yanımda? Sadece uykuya dalana kadar.

İyi geceler, “Amazonların Kraliçesi”. Yıldızlardan beni izle, sevgili Estella.

Mafalda.

Gözlük takmadan yapmayı öğrendiğim ve yaparken çok eğlendiğim şeyler	Gelecekteki hayallerim
Gitar çalmak	Filippo'yla sonsuza dek arkadaş olmak
Sesli kitap dinlemek	Uçakla çok uzak yerlere gitmek
Okula –neredeyse– tek başıma gitmek	Bir gitarist ya da yazar olmak
Rüzgâr gibi koştüğümü hayal etmek	Şimdilik üç hayalim var, büyüdükçe daha fazlasını ekleyeceğimden eminim
Krep yapmak	
Ders çalışmak –ne kadar karanlık, o kadar güçlü hafıza–	
Söylediklerimi yazıya çevirebilen ve yazdıklarımı bana okuyabilen bir bilgisayar kullanarak kitap yazmak	

1

Bizimle Dans Et, Mafalda

“Bizimle dans et, Mafalda!..”

Yemyeşil, gür bir çimenlikteyim.

Güneş her şeyin rengini açığa çıkarıyor. Gökyüzü, uzaktaki tepeler, çimenliğin ortasında çiçek açan kiraz ağacı pırıl pırıl parlıyor.

Tökezleyip düşme korkusu olmadan çimenlerde yürümek ne güzel! Bir tüy kadar hafifim, kendime güveniyorum. Uçuyormuş gibi hissediyorum. Karıncaları, kelebekleri ve sonsuz görünen masmavi gökyüzünde köpüren bir krema gibi döne döne büyük bulutlara karışan küçük bulutları görebiliyorum.

Rüyalarımnda her şeyi görebilirim! Gölgame bakıyorum: Bir kartalım! Rüzgârın üzerinde yükseliyorum. O kadar mutluyum ki! Mutluluktan kahkahalar atıyorum.

“Mafalda! Hadi yanımıza gel!”

Kim çağırıyor beni? Gökkuşağının renklerinde büyük, kabarık elbiseler giymiş bir grup insan, kiraz ağacının etrafında toplanmış davul ve flüt çalıyor. Müzikle birlikte zıplayarak beni yanlarına çağırıyorlar.

Kartal olmayı bırakıp asıl hâlime dönerek hızla onlara yaklaşıyorum. Tanıdığım bütün kadınlar ve küçük kızlar karşımda duruyor! Annemin başında çiçek desenli bir saç bandı var. Sı-

nıftaki kız arkadaşlarım yalın ayak dans ediyor. Müziğin ritmine uyan Estella ve babaannem herkesten daha yükseğe zıplıyor.

Kiraz ağacı da davullarla ritim tutuyor, çiçeklerini sallıyor; mutlu görünüyor.

“Geliyorum!”

Gruba katılıyorum. Herkes gülümseyip şarkı söylüyor. Sonsuza dek böyle kalabiliriz ama yukarıdan gelen bir “miyav” sesi dikkatimi dağıtıyor. Başımı kaldırıp zümrüt yeşili yapraklara bakınca Ottimo Turcaret’i görüyorum. Kedim normalde olduğundan daha küçük. Yani yavru. Yine ağaçta kalmış. Hiç çekinmeden ağaca tırmanıyorum. Ottimo’yu alıp nazıkçe cebime koyuyorum. Ağaçtan bakınca aşağıdakilerin dans edip bize el salladığını görüyorum. Hayat ne güzel! Kahkaha atıp dalda hafifçe sallanıyorum.

Aşağıda, kiraz ağacının gövdesinde ahşap bir kapı açılıyor ve bir kız ağaçtan dışarı çıkıyor. Boyundan büyük bir davul çalıyor. Diğer tarafa baktığı için yüzünü göremiyorum ama arkasından bakınca çok güçlü ve güzel bir kız olduğu anlaşılıyor. Uzun saçları kıvrılarak sırtından aşağı dökülüyor. Belinde, el ve ayak bileklerinde kırmızı kurdeleler var.

Arkadaşlarım kızın peşine takılıyor. Tek tek ağaçtan uzaklaşıyorlar.

“Mafalda, bizimle gel!”

Güçlü, güzel kızın arkasında sıraya giriyorlar. Ben de onlarla gitmek istiyorum!

“Beni bekleyin!”

Kiraz ağacından inmeye çalışıyorum. Artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum ama beyaz bulutlar birden griye dönüp güneşin önüne geçiyor. Grup giderken sessizlik ve karanlık büyüyor. Neler oluyor? Bu da ne böyle? Neden her şey bu kadar karanlık ve çirkin görünüyor?

Ottimo Turcaret bile cebimden çıkıp ağaçtan inerek uzaklaşmaya başlıyor.

“Beni bekle!” diye bağıyorum.

Bir an durup tereddütle arkasına baktıktan sonra karanlığın içine dalarak gözden kayboluyor.

Ağaçtan görebildiğim tek şey artık çok ama çok uzakta kalan minik, kırmızı bir nokta: uzun saçlı kız. Onun kim olduğunu, o kız gibi güçlü ve güzel olup olmayacağını merak ediyorum.

Dal gıcırdayınca yanımda başka birinin daha oturduğunu fark ediyorum. “Baba?”

Evet, bu o. Bitki özlü şampuanının kokusunu alabiliyorum.

“Baba?”

Cevap vermiyor.

Uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum ama daldaki ağırlığının yok olduğunu hissediyorum.

Tam o sırada uyanıyorum.

“BABA!”

“Ne oldu Mafalda? Yine kâbus mu gördün yoksa?”

Annem odama girip pencereyi açtı. Perdeleri açmadı çünkü bunu yapmasına gerek yok. Sonuçta karanlık hâlâ orada, yani gözlerimin içinde olacak.

Sakinleşmeye çalıştım. “Evet, ama şimdi iyiyim. Saat kaç?”

Annem koridorda ilerlerken cevap verdi. “Yedi buçuk. Acele etsen iyi olur!”

Yorganın altını yokladım. Yatmadan önce ses kayıt cihazının elimde olduğundan eminim. Ah, işte burada.

Klik.

Günaydın. Yine ben, Mafalda. Dün gece dans eden kızlarla ilgili başka bir rüya daha gördüm. Keşke onların lideri gibi olabilseydim. Ama bu mümkün değil çünkü benimle aynı yaşta olan kızlar gibi değilim. Aslında benim yaşındaki kızların nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Tamamen karanlıkta kaldığımda yaşım daha küçüktü. Onlar da o zamanlar küçüktü. Kim bilir ne kadar büyümüşlerdir, kim bilir şimdi nasıl giyiniyorlardır... Benim gibi olmadıklarından eminim. Gördüğüm rüyanın en kötü yanı sonuydu. Ağaçta tek başıma kaldım, babam birden yok oldu.

Çocukların çoğu karanlıktan korkar. Karanlığın dünyadaki en korkunç şey olduğunu düşünüyorlar. Ben öyle düşünmüyorum. Görme yetimi kaybedince karanlıkta canavarların olmadığını, sadece gölgelerin olduğunu öğrendim. Karanlıkta annemle babamın, en iyi arkadaşım Filippo'nun ve Ottimo Turcaret'in gölgelerini görüyorum. Bu gölgelerden biri hiç ses çıkarmadan kaybolacak olursa asıl bu korkutucu olur işte.

“Mafalda, sesini kaydetmeyi bırak artık. Geç kalacaksın!”

Yataktan kalktım, dün gece okula giderken giymek için hazırladığım pantolonumu giydim ve ses kayıt cihazını cebime

yerleştirdim. Onu bana yıllar önce babam vermişti. Bu cihazı bayılıyorum. Biraz günlük tutmaya benziyor aslında. Bana biraz daha kolaylık sağlıyor sadece. Dokunabileceğim Şeyleri seviyorum. Bu cihazın düğmelerine parmaklarımla dokunabiliyorum. Bir tuşa basıp “klik” sesini duyunca artık konuşmaya başlayabileceğimi anlıyorum. Bunun biraz eski moda bir yöntem olduğunu biliyorum ama kaydettiğim dosyaların hepsi telefonuma sığmaz. Ayrıca bu, babamın hediyesi. Bu yüzden ses kayıt cihazımı çok ama çok seviyorum.

Artık tişörtümü ve kazağımlı giymeliyim. Ama bir dakika... Önce şu pencereyi kapatsam iyi olur. Ocak ayındayız ve donuyorum. Eskiden ocak ayını, yıldızların pırıl pırıl parladığı kış mevsimini severdim.

Ah, işte en sevdiğim kırmızı kazağımlı. Renginin kırmızı olduğunu biliyorum çünkü gözlerimdeki sisin arkasından görebildiğim tek renk kırmızı.

Yatağın altından spor ayakkabılarımlı tekini alıp koridorun duvarlarına tutunarak mutfağa ilerliyorum. Ayakkabımlı diğer tekiyle Ottimo Turcaret oynuyor.

Bu yeni eve görüşümü kaybetmeye başladığımda taşındık. Annemle babam okulun yakınında oturmanın daha kolay olacağımlı düşündü. Bu evdeki mutfak ve oturma odası birleşik. Böyle mutfaklara “açık mutfak” deniyormuş. Böyle olması hoşuma gidiyor. Mutfak masasında oturduğumda güneş balkondan içeri girip yüzümü ısıtıyor. Ayrıca mutfaktan caddenin karşısındaki okulumun sesini de duyabiliyorum. Çocuklar bahçe kapısının önünde toplanmaya başlamışlar. Fırtına ve rüzgârı andıran

uğultular çıkarıyorlar. Bu heyecan dolu gürültünün nedenini biliyorum. Bugün yarıyıl karnelerimiz veriliyor! Ortaokul çok zor. Yine kiraz ağacına saklanmak zorunda kalabilirim.

Ah, keşke bunu yapabilsen! Artık okulun büyük öğrencilere ayrılan tarafındayım. Yani, kiraz ağacının birkaç metre ötede olduğunu biliyorum ama ağacın gövdesi ilkokul öğrencilerinin bahçesinde. Öyle kıskanıyorum ki onları!

Kıskançlık... Ne tuhaf bir duygu. Kıskançlık benzin gibi kokuyor. Bu benim için pek sorun değil ama benzin kokmayı kim ister ki? Elimde sıcak süt dolu bardakla balkona çıktım.

“Üşüteceksin!” diye bağırdı annem.

Çok sinir bozucu. Onu duymazlıktan gelerek balkonun kapılarını kapadım. A, okulun dışında bekleyen çocuklar bugün patlamış mısır gibi kokuyor! Birileri, evdekileri dün gece sinemaya gitmeye ikna etmiş olmalı. Sonuçta dün pazar günüydü.

Beni de sinemaya davet etmelerinin bir anlamı olmazdı çünkü ben artık film seyredemiyorum. Bir keresinde bir filmi ekranı görmeden sadece dinleyerek takip etmeye çalıştım ama çok zor oldu ve moralim bozuldu. Balkondayken annemle babamın yatak odasındaki konuşmalarını duyuyorum. Babam bugünlerde zamanının neredeyse tamamını yatak odasında geçiriyor.

“İdare edebilecek miyiz?”

“Az çok idare ederiz ama artık bir iş bulman gerekiyor Gi-ovanni.”

“Bulabileceğim bir iş yok ki.”

“Yarın bir iş görüşmen yok muydu?”

Annemin sesinden sabırlı ve umutlu olmaya çalıştığı anlaşılıyor.

“İptal oldu. İş bulma kurumu gelecek hafta öz geçmişimi düzenlemem için beni arar herhâlde.”

Babamın sesinden de sabırlı olduğu anlaşılıyor ama umutlu olduğuna dair bir işaret alamıyorum. Umut dolu kelimelerin, daha doğrusu güzel şeyler ifade eden kelimelerin mavi renkli olduğunu hayal ederim hep. Oysa babamın kelimeleri renksiz.

“Altı aydır aynı şeyi söylüyorsun.”

“Ne yapabilirim? Durum bu artık. İşler sihirli değnekle değişecek değil ya.”

“Biliyorum ama bence biraz daha...”

Dinlemeyi bıraktım. Babam geçen yıl işini kaybetti. Kirayı ve faturaları ödememiz gerekirken sinemaya para harcamayı düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. Faturalar ve kira, faturalar ve kira... Annem artık sadece bunlardan bahsediyor. Bir de market alışverişi için gerekli paradan.

Çımmn!

Tutduğum balkon demirleri titreyip çınıyor. Ottimo, mutfaktan koşarak hızla balkona girerken durmayı unuttu herhâlde. Bardaktaki sütü üzerine dökecektim neredeyse. Ayaklığımın dibinde gerinip sağa sola yuvarlanıyor ve ayakkabılarımı bir o yana, bir bu yana savuruyor.

“Ottimo, harika bir girişti. İyi misin?”

Ayakkabılarımı giydim ve bağcıklarımı bağlamadan içeri girdim. Annem masayı toplayıp kahvaltıdan kalanları temiz-

lerken bana çarptı. Önünden çekildim (Artık evin planını biliyorum.), bardağımı eviyeye koyup yıkamak için musluğu açtım. Annem bardakları kirli bırakmamızdan nefret eder. Ayrıca kirli bırakınca bardakların dibi pis kokuyor. Anneme, babamın yanına uğrayıp ona hoşça kal diyeceğimi söyledim.

“Aferin. Şey... Mafalda...”

“Efendim?”

“İstersen saçını örebilirim.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Bir dakika bile sürmez.”

“Hayır, teşekkürler.”

Annemin içini çektiğini duydum. Bir yandan gülümsediğini de hissedebiliyorum. Bu ikisini aynı anda yapabilen başka birini tanımıyorum.

Hızla koridora koştum. Saçlarımı toplamak istemediğimi kabul etse ne olur sanki? Çok mu fazla şey istiyorum yani?

Yatak odasına gelince yavaşladım. Bu oda, diğer odalardan daha karanlık. Kapıyı çalmadım ama parmak uçlarımda ilerleyerek içeri girdim.

“Baba?”

Yatak örtülerinin, yastığın ve döşeğin gıcirtısını duydum. Babam yatakta döndü. Örtülerin, yastığın ve döşeğin çatırdamayacağını biliyorum ama babam o kadar uzun süredir bu odada ki her şey kırılacakmış gibi geliyor. Babamın sesi bile çatırdıyor. “Ne oldu?”

Hiçbir şeye çarpmadan yatağın diğer tarafına geçtim. Bu odadaki bütün eşyaların yerini biliyorum. Tuvalet masasının, dolabın, annemin üzerinde pijamasıyla oturduğu sandalyenin yerini biliyorum. Eşyaların etrafımdaki varlığını hissedebiliyorum.

“Okula gidiyorum.”

“Mmm. Derslerini dikkatli dinle.”

Bugün yataktan kalkıp kalkmayacağını, işini kaybetmeden önce yaptığı gibi alışverişe gidip gitmeyeceğini, öğle yemeğini hazırlayıp hazırlamayacağını, bizimle yiyip yemeyeceğini, okula giderken beni pencereden izleyip izlemeyeceğini, hiç değilse ilk dersten sonra zil çaldığında beni düşünüp düşünmeyeceğini sormak istedim.

Bunları düşünürken uzun, nazik bir ıslık sesi duydum. Kulağa biri bir ipi iyice gerip bırakmış gibi gelen tatlı bir ses kulaklarımı gıdıkladı. Şifreli ıslık! Babam, yatağın üzerinde duran elime hafifçe iki kez vurdu. “Hadi git Mafalda...”

Başımı çevirip ona baktım. “Biliyorum baba. Merak etme. Hoplayıp zıplamayı unutmayacağım.”

Klik.

“Hoplayıp zıplamak”, babamla aramızda bir şifre. “Her zaman iyi vakit geçirmek için elinden geleni yap” demek. Ama aynı zamanda “çabuk dön” anlamına da geliyor. Gece yatağıma yattığımda babam yanıma gelip “Bugün hoplayıp zıpladın mı?” diye sorar. Ben de başımı sallarım. Bu, “Evet,

her şey yolunda ve hâlâ buradayım” demektir. Gün boyunca birbirimize bundan başka bir şey söylemeyiz.

Vakit ilerledi. Artık gitmem gerekiyor. Yüzümü yıkamak, dişimi fırçalamak ve tuvaletimi yapmak için banyoya koştum. İşimi bitirdikten sonra önceden hazırladığım sırt çantamı alıp kapıya gittim. “Görüşürüz millet!”

“Güle güle tatlım! Kendine dikkat et,” dedi annem arkamdan. Kapının kapandığını duydum. Ottimo’nun son anda dışarı kaçtığından eminim. Biliyordum! İşte burada.

“Hey pofuduk, nasılsın?” dedi bir ses.

Sesini duymadan ve ballı mısır patlağı kokusunu almadan önce bile Filippo’nun beni orada beklediğini biliyordum. Gölgesi gelip bana haber vermişti sanki. Filippo’nun kaldırımında çömeldiğini, Ottimo Turcaret’in sırtüstü yatıp karnını ona okşatmaktan keyif aldığını gözümde canlandırdım ve artık normal sayılabilecek “Mafalda hızı”yla yanlarına geldim. Apartmanımızın önündeki yolun okula giden caddeye bağlandığını biliyorum ama gözümdeki bu gri bulutların arasında ilerlemek gerçekten çok tuhaf geliyor. Ama babaannemin de dediği gibi “İnsan her şeye alışıyor.”

“Yine mi şu gözlük?” diye sordu Filippo beni görür görmez. Okula doğru yürümeye başladık. Filippo elimi tutmayı seviyor. Elim tutarak beni yolda yönlendirmenin daha kolay olduğunu söylüyor ama ben çok utanıyordum. Gözlerimden de utanıyordum. Gözlerimin nasıl hareket ettiğini, nasıl göründüğünü bilmiyordum çünkü artık tamamen karanlıktayım. Bu yüzden

gözlüğümü çıkarmamayı tercih ediyorum. Bu şekilde, gözlük takan sıradan bir kız gibi görünüyorum.

“Evet, yine bu gözlük.”

“Gözlük takmana gerek yok ki. Neden onu evde bırakmıyorsun?”

“Sen neden kafanı evde bırakmıyorsun? Bu çok işimize yarayabilir.”

Filippo gülüp hafifçe koluma vurdu. Bunu yaparak artık yolun karşısına geçmemiz gerektiğini işaret ediyor. Ama o sırada yanımızdan biri geçti. Filippo büyük okulun bahçesine kadar benimle birlikte yürüdü. Ayaklarımızın arasından sıyrılıp kiraz ağacının alçak dallarında gerinmeye giden Ottimo Turcaret’in ayaklarının pıtırıtısını duyabiliyorum.

Artık kiraz ağacını göremiyorum ama o benim için hâlâ çok özel. Babaannemin ve Estella’nın o ağacın gövdesinde yaşadığını düşünüyorum. Benim için onların ruhları, ağacın gövdesinin içinde oynayan, geceleri çıkıp rüyalarımı ziyaret eden, pırıl pırıl parlayan gölgeler gibi.

Okulun ana kapısına gelince arkamı dönüp el salladım. Ne olacağı hiç belli olmaz.